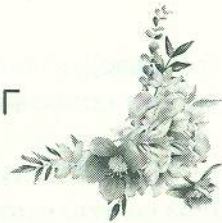

ПРОЛОГ

САЛЕМ

Мені знадобилося чимало часу, щоб зрозуміти: іноді, хай би як сильно ти любила когось чи щось, — доводиться відпускати.

Ти не врятуєш корабля, що тоне.

Буває, є хтось, заради кого ти мусиш бути сильною. Хтось, хто потребує тебе більше.

Ти робиш вибір.

Руйнівний.

І живеш із надією, що, можливо, одного дня та людина повернеться до тебе.

РОЗДІЛ 1

САЛЕМ

Весна в Готорн-Міллз — моя улюблена пора. Відтоді як поїхала звідси шість років тому, я не залишалася тут надовго.

Того літа я поверталася кілька разів, сподіваючись, що чоловік, якого кохала і який жив поряд, отямиться, помітить мене — і повернеться. Але цього так і не сталося.

Я втратила Таєра Голмса, тож змирилася й пішла далі.

Влаштувалася офіціанткою в забігайлівку неподалік від квартири Лорен. Відкладала кожен копійку. Ми з Калєбом почали більше спілкуватися, потім — знову зустрічатися. Майже через рік після весілля Джорджії він зробив мені пропозицію, і я погодилася. Ми одружилися за два місяці. Він закінчив коледж, і ми переїхали до Каліфорнії. Мені там дуже сподобалося, майже так само, як тут. Та рік тому йому запропонували роботу в Бостоні, тож ми повернулися.

І досі я жодного разу не приїздила сюди, не була в будинку, де минули мої дитячі роки.

Він знав чому — і це йому боліло.

Я завжди завдавала йому тільки болю.

Тож я відпустила його.

Наше розлучення було легке, як і все між нами. Знаю, він завжди буде в моєму житті. Але тепер вільний знайти

те саме кохання, яке колись пізнала я. Досить раз відчувати таке — і вже ніщо з ним не зрівняється, хоч би яких зусиль ти докладав.

Це як силоміць пхати куб у круглий отвір.

Відчиняючи дверцята машини, я ступаю на під'їзну доріжку.

Хай як присягалася, що ніколи сюди не повернуся — ні в це місце, ні до *нього*, — змусити мене порушити обіцянку могло лиш одне. Я відчиняю двері, заходжу в дім і бачу маму на розкладному ліжку у вітальні.

— Привіт, мамо. — З останніх сил стримуюся, щоб не розплакатися. Не хочу, щоб вона побачила мої сльози.

— Моя дівчинко. — Вона усміхається, кличе мене до себе легким помахом блідої худі руки.

Моя мама помирає.

Рак повернувся, і цього разу нічого не допомогло. Хоч як завзято вона боролася, він сильніший. Тепер у неї залишилося два місяці, а може, й менше.

Мої кроки здаються мені надто гучними, коли я заходжу до вітальні й нахиляюся обійняти її.

— Джорджія щойно пішла, — каже вона. Її обійми слабкі. На тілі майже не залишилося ні м'язів, ні жиру. Вона тане на очах.

— Напевно, я побачу її пізніше.

— Діти питали про вас.

Я усміхаюся й легенько проводжу пальцями по сухій тонкій шкірі її щокі.

— Вони скоро нас побачать.

У Джорджії та Майкла вже двоє дітей і ще один на підході. Сказати, що в них багато клопоту, — не сказати нічого. Та вони щасливі.

— Тобі щось потрібно?

— Поки що ні. Може, подивимося фільм чи щось таке, коли ти занесеш свої речі?

— Добре, мамо.

Після розлучення ми з Калєбом продовжили жити разом. Це було логічним рішенням, поки я вирішувала, що робити далі. Проте з погіршенням стану мами я зрозуміла, що час повертатися додому. Щоб доглядати за нею в її останні дні, дати Джорджії перепочити, а коли неминуче станеться — навести лад у будинку й зрозуміти, як жити далі.

Важко усвідомлювати, що зараз моє майбутнє — велика загадка. Цього року мені виповниться двадцять шість, і, так само як у вісімнадцять, я досі не маю жодної певності. Але, можливо, це і є правда дорослого життя, якої ніхто не хоче казати, — ми всі тут просто імпровізуємо.

На подвір'ї я стійко ігнорую будинок по сусідству. Знаю, що він досі там живе — мама час від часу його згадує. Іноді мені здається, що вона робить це, щоб побачити мою реакцію. Я ніколи не розповідала їй про те, що сталося з Таєром. Не бачила в цьому сенсу: мені розбили серце, і я прийняла те, що між нами все закінчено.

Я спромоглася занести всі свої речі всередину, не поглянувши в бік сусіднього будинку.

Брехня.

Я все ж таки поглянула.

Цього достатньо, щоб побачити готовий дитячий будиночок на дереві в саду й краєчок даху теплиці.

— Усе забрала? — Хрипкий мамин голос, такий слабкий, долинає з вітальні.

— Так. Зараз дещо занесу нагору.

— Добре. Я, мабуть... просто... зімкну очі... на хвилику.

Я на кухні, і вона не бачить, як мені на очі навертаються сльози.

Вона згасає. Те, що могло бути довгим життям, тепер вимірюється тижнями, годинами, хвилинами, секундами — і кожна з них неоціненна.

РОЗДІЛ 2

САЛЕМ

Моя кімната — мов реліквія.

Вона зовсім не змінилася. Чомусь я очікувала, що мама бодай трохи її переробить. Тут чисто, адже ми з Джорджією скидаємося на послуги прибиральниці, яка приходить щотижня.

У кімнаті — жодної пилинки: ліжко акуратно застелене, кутики ковдри вирівняні, мов під лінійку. Позаяк мама спить і, схоже, нескоро буде готова дивитися фільм, я розкладаю одяг і засоби гігієни, а потім телефоную Калєбу.

— Привіт, — озивається він низьким голосом. — Ти нормально доїхала?

— Так, дякую за турботу.

— Як мама?

Я зітхаю та проводжу долонею по чолу.

— Спить. Вона значно слабша, ніж я очікувала.

— Мені шкода. — Я чую щирість у його голосі. Попри розлучення Калєб залишається одним із найдобриших людей у моєму житті.

— Нічого не вдієш, — тихо кажу, сідаючи на край ліжка й дивлячись у вікно. Я там часто сиділа — то сама, то з Калєбом.

— Хтось намагається відібрати в мене телефон, — сміється він.

Я теж сміюся.

— Дай мені її.

— Мамусю! — Голос моєї доньки — наче бальзам на рану. Лише одним словом вона дарує мені полегшення й повертає відчуття опори під ногами.

— Привіт, люба. Як минув твій день?

— Добре. Татко забрав мене зі школи, і ми пішли до крамниці. Він купив мені льодяник.

Я чую, як Калєб сміється десь віддалік.

— Це ж мав бути наш секрет.

— Ой, — хихоче вона.

Седа стала несподіванкою, яку мені залишив Таєр. Вона — як дарунок, про потребу чи бажання мати який я не знала. Бути її мамою — наче бути супергероїнею.

— Я вже сумую за тобою, — кажу їй.

— І я за тобою, мамусю. Поцілуй бабусю. Ти завжди кажеш, що поцілунки допомагають.

О дідько. Зараз заплачу. Якби ж то сльози могли вилікувати маму... але, боюся, навіть чарівні поцілунки не здатні перемогти рак.

— Добре, — кажу доньці. — Я тебе люблю.

— Люблю тебе, мамусю! — Вона кладе слухавку, і стає тихо.

Коли я спускаюся вниз, мама все ще спить, тож вирішую одразу взятися до вечері. Джорджія казала, що мама останнім часом майже нічого не їсть, але я маю принаймні спробувати.

Риючись у шафках, я знаходжу пляшку вина. Мабуть, Джорджія заховала її ще до вагітності. Відкорковую пляшку, наливаю келих і п'ю, готуючи вечерю. Не дуже люблю алкоголь, але сьогодні келих вина не завадить — бодай трохи заспокоїть нерви.

— Салем? — кличе мама, і я відвертаюся від каstrулі, де булькає моє вариво.

— Так? — відгукуюся, здивована, що вона вже прокинулася. Я думала, мені доведеться її будити.

— Можеш принести мені води?

Наливаю воду в склянку, ставлю соломинку, іду до мами й підношу до її губ. Вона п'є жадібно, а в очах у неї — вдячність. Поставивши склянку на стіл, я запитую:

— Тобі ще щось потрібно? Я готую вечерю.

— Ні, води достатньо. — Вона лагідно погладжує мою руку. — Пробач, що заснула раніше, ніж ми встигли подивитися фільм.

— Нічого, — відповідаю я. — Увімкну його, коли будемо їсти.

Мама сумно дивиться на мене, і я замислююся, про що вона думає.

— Ти щаслива, Салем? Бо вигляд у тебе не дуже.

— Я щаслива настільки, наскільки це можливо зараз.

— Нехай буде так.

Я сумно всміхаюся й виходжу з кімнати, щоб закінчити готувати вечерю.

Коли все готово, несу до вітальні дві тарілки спагеті із часниковим хлібом. Допмагаю мамі сісти, ставлю тазу їй на коліна й влаштовую її зручніше, перш ніж сісти поруч.

Фільм іде, але я не стежу за сюжетом. Залишаю його ввімкненим, поки мию наші брудні тарілки. Мама майже не торкнулася їжі, але я знаю, що вона з'їла стільки, скільки могла.

Коли повертаюся за якихось кілька хвилин, вона вже знову спить.

Вечір добігає кінця, тож я вимикаю телевізор, ретельно вкриваю її ковдрою, ставлю поряд воду й кладу телефон так, щоб вона легко дістала його, якщо знадоблюся.

— Люблю тебе, мамо, — кажу й цілую її в чоло.